

بحران کرونا یک استثنا نیست؛ قرن حاضر قرن بحران هاست

شاخص «جوانان خارج از چرخه کار، تحصیل و مهارت‌آموزی»، که به اختصار نیت (NEET) خوانده می‌شود، به نقش به خصوص نارضایتی جوانان در شکل دهی به نآرامی‌ها و جنبش‌های جدید می‌پردازد. همان‌طور که نمودار زیر نشان می‌دهد ایران، هند، ترکیه و برزیل از جمله کشورهایی هستند که درصد جوانان بی‌کار و خارج از چرخه تحصیل و مهارت‌آموزی در آن‌ها بالاست و در عین حال به شدت تحت تأثیر بحران کرونا قرار دارند.

شواهدی بسیاری وجود دارد که نشان می‌دهد «بحران» کرونا نه یک استثنا، بلکه قاعده‌ای است در قرن بحران زده ۲۱. دنیای امروز نسبت به کمتر از یک قرن پیش بسیار آسیب پذیرتر شده و بیش از پیش در معرض بلایای طبیعی، آلودگی‌های محیط‌زیستی، جنگ و خشونت فراگیر و رکودهای اقتصادی بزرگ قرار گرفته است. بحران کرونا، بحران‌های اخیر قبل از این همه‌گیری جهانی، و فجایعی که در پی آن خواهد آمد، یکی پس از دیگری، تأثیر عمده‌ای بر معیشت و سلامت جسمی و روانی خانوارهای آسیب‌پذیر گذاشته و می‌گذارد و در طول زمان موجب شکل‌گیری نارضایتی‌های عمده می‌شود. در این گزارش با بررسی تجربه جوانان خارج از چرخه کار و تحصیل، نشان می‌دهیم که چگونه بحران زدگی در نبود سیاست‌های رفاهی، نابرابری و نارضایتی ایجاد می‌کند و جوانان را به صف اعتراضات می‌کشاند.

صفحه ۲ و ۳ را بخوانید

قرن حاضر قرن بحران‌های مالی، محیط زیستی، جنگ و خشونت فراگیر است و تنها با سیاست‌های حمایتی می‌توان به جوامع مصون‌ببخشید.

قرن حاضر قرن بحران هاست

افزایش نیاز به انرژی و احتمال برآورده نشدن نیازهای صدها میلیون خانوار

افزایش تنش و درگیری اجتماعی در سطح جهان به دلیل افزایش شدید نابرابری درآمدی

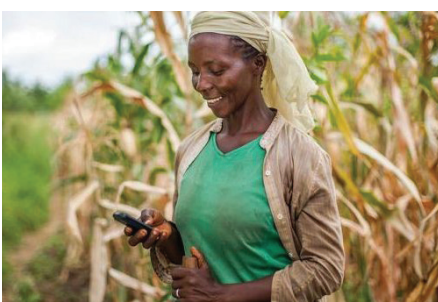
افزایش روزافزون خشونت، جنگ و تروریسم

گرسنگی و سوء تغذیه به عنوان یک مسئله پایدار در بسیاری از کشورهای فقیر (علی‌رغم کاهش این مشکل در کشورهای در حال توسعه)

تأثیر روزافزون تغییرات اقلیمی بر زندگی مردم، عدم تصویب و اجرای سیاست‌های حمایت از محیط زیست و عدم قبول مسئولیت مشترک توسط بسیاری از دولت‌ها

بحران‌های مالی مداوم و عدم دسترسی افراد و شرکت‌ها به اعتبار بلندمدت مورد نیاز برای سرمایه‌گذاری در جهت توسعه پایدار

افزایش بسیار سریع شهرنشینی به ویژه در کشورهای در حال توسعه، بدون ایجاد تغییرات لازم در طراحی و مدیریت شهری و سرمایه‌گذاری‌های لازم در خصوص زیرساخت‌ها و خدمات لازم برای شهرنشینان

پول‌های الکترونیکی محلی: ابزاری برای فقرزدایی و رونق شهری

ملی رسانده است. در این شماره به طور مختصر به اقدامات انجام شده در این شهر و تجربه سایر شهرها در استفاده از پول الکترونیکی محلی برای ایجاد الگوی اقتصادی مبتنی بر همبستگی پرداخته‌ایم.

صفحه ۴ را بخوانید

شهری کوچک در برزیل با اقدامات گسترده حمایتی‌اش برای مقابله با اثرات مخرب همه‌گیری جهانی کووید-۱۹ توجه بسیاری را به خود جلب کرده است. این شهر با استفاده از یک پول الکترونیکی محلی به نام مومبوکا، میزان انتقال‌های نقدی مشروط به خانوارهای کم‌درآمد را در زمان کرونا به ۱۶۹٪ خط فقر

کرونا، نیروی کار و حمایت اجتماعی

گزارش نهم | دهم خرداد ۱۳۹۹

بحران کرونا یک استثنا نیست؛ قرن حاضر قرن بحران هاست

این جمعیت گسترده، در معرض کمبود منابع انرژی مصرفی، فقدان امنیت غذایی و عدم دسترسی به حمایت‌های اجتماعی قرار گرفته‌اند.

● در واکنش به این بحران‌ها چه باید کرد؟

بیش از یک دهه است که گفتمان‌های بین‌المللی برای کاهش اثرات بحران‌ها بر افزایش فقر و آسیب‌پذیری، بر گسترش چتر حمایت اجتماعی و لزوم توانمندسازی جوامع محلی تأکید دارند. نگاهی به «توصیه‌نامه کف حمایت اجتماعی» (Social Protection Floors Recommendation) سازمان بین‌المللی کار در سال ۲۰۱۲، «چارچوب کاری هیوگو» (Hyogo Framework for Action)، «چارچوب سندای برای کاهش خطرپذیری فجایع» (Sendai Framework for Disaster Risk Reduction) و دستور کار ۲۰۳۰ یونسکو برای توسعه پایدار (The ۲۰۳۰ Agenda for Sustainable Development) نشان می‌دهد که تمرکز گفتمان بین‌المللی بر لزوم گسترش حمایت اجتماعی و تاب‌آوری اجتماعات بوده است. اما، آمارها نشان می‌دهند

در کنار تمامی این عوامل، تحولات نظام اقتصادی جهانی و فرآیند توسعه ناموزون در مناطق مختلف جهان، نتایج متناقضی را به بار آورده است. به طوری که، اگرچه استانداردهای زندگی در مناطق مختلف جهان (مانند شیوه مصرف روزمره) رو به هم‌گرایی داشته، اما این فرآیند نه تنها نتوانسته است مانع از تشدید فقر و نابرابری شود، بلکه با آن هم‌زیستی نیز داشته است. هم‌چنین تحولات نظام روستایی، جمعیت زیادی را روانه شهرها کرده است که این جمعیت از یک سو به دلیل جاکن شدن از ریشه‌های روستایی‌شان و از سوی دیگر به دلیل اشباع جمعیتی شهرها و نبود زیرساخت‌های کافی برای پاسخ‌گویی به نیازهای

با نگاهی به فجایع سال‌های اخیر و تأثیرات آن‌ها درمی‌یابیم که امروزه حدود ۲۰۰ میلیون نفر با احتمال وقوع ناگهانی فجایع طبیعی و محیط زیستی زندگی می‌کنند یا در معرض فجایعی هستند که آرام آرام در حال شکل‌گیری هستند.

همین میزان جمعیت نیز در ده سال اول قرن ۲۱ از بلایای طبیعی، به خصوص سیل و خشک‌سالی ناشی از تغییرات آب‌وهوایی و گرمایش زمین، آسیب دیده‌اند. از طرف دیگر، گزارش توسعه انسانی سال ۲۰۱۹ نشان می‌دهد که در اثر گرم شدن زمین و ناکامی ما در کند کردن این روند، برنامه‌های کاهش فقر ناکارآمد از آب درآمد و کشورهای فقیر بیش از پیش آسیب‌پذیر شده‌اند. بحران‌ها گروه‌های بزرگ جمعیتی را وادار به جابه‌جایی می‌کند: بین سال‌های ۲۰۰۸ و ۲۰۱۸ نزدیک به ۲۵۶ میلیون نفر در سرتاسر جهان مجبور شده‌اند در اثر بلایای طبیعی محل زندگی‌شان را ترک کنند.

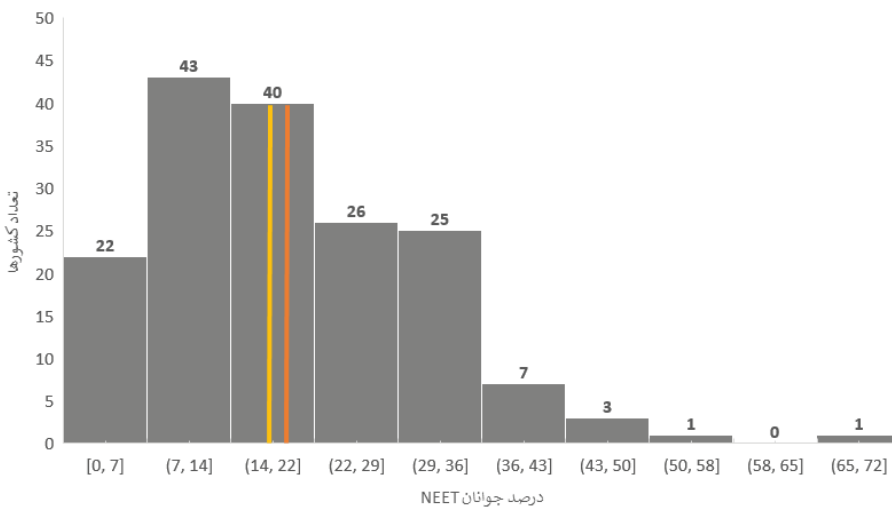
اگرچه میزان مهاجرت‌های ناشی از بلایای طبیعی سه برابر مهاجرت‌هایی است که در اثر جنگ و نزاع به وقوع پیوسته‌اند، اما، تأثیرات وقوع جنگ و خشونت فراگیر نیز جمعیت‌های گسترده‌ای را تحت تأثیر قرار داده است. تقریباً ۲ میلیارد نفر در کشورهایی با شرایط شکننده امنیتی و وجود یا احتمال به وجود آمدن خشونت‌های مسلحانه به سر می‌برند و درگیر تروریسم و جنگ‌های ویران‌گر هستند. گرچه، تعداد مطلق کشته شده‌های جنگ‌ها در سطح جهان، از سال ۱۹۴۶ بدین سو، رو به کاهش است، اما تعداد درگیری‌های خشونت‌آمیز روندی افزایشی دارد. در سال ۲۰۱۹ شمار کسانی که در اثر جنگ، ناآرامی و تهدید مجبور به ترک محل زندگی‌شان شدند به ۶۸ میلیون نفر در سراسر جهان رسید که بالاترین رقم از جنگ جهانی دوم تا کنون است.

رکودهای اقتصادی نیز، در کنار بلایای طبیعی، تغییرات اقلیمی، آلودگی‌های محیط زیستی و جنگ‌های داخلی و منطقه‌ای، سهم بزرگی در فقیرتر شدن گروه‌های جمعیتی آسیب‌پذیر بازی کرده‌اند و منجر به مهاجرت‌های گسترده‌ی ناشی از فقر شده‌اند. امسال، در اثر بحران کرونا، تولید ناخالص داخلی در سطح جهان کاهش ۹٫۳ درصدی می‌یابد؛ این میزان یعنی شدیدترین رکود در سال‌های پس از جنگ جهانی دوم و دو برابر رکود بزرگ در سال ۲۰۰۹. البته این کاهش باید در کنار روند نزولی رشد تولید ناخالص داخلی جهان از سال ۲۰۱۰ تا کنون دیده شود. همچنین، میزان کل بدهی در سرتاسر جهان (در بخش‌های مختلف اعم از دولتی، خصوصی و خانوارها)، و نسبت بدهی به تولید ناخالص داخلی از سال ۲۰۱۶ تا کنون، به سرعت در حال افزایش است، به طوری که افزایش بدهی در دهه اخیر دو برابر بیش از دهه اول قرن ۲۱ بوده است. افزایش میزان بدهی کل در مقایسه با درآمد، ریسک فعالیت اقتصادی و سرمایه‌گذاری را بالا و بالاتر برده است.

بین سال‌های ۲۰۰۸ و ۲۰۱۸ نزدیک به ۲۵۶ میلیون نفر در سرتاسر جهان مجبور شده‌اند در اثر بلایای طبیعی محل زندگی‌شان را ترک کنند. این میزان سه برابر شمار کسانی است که در اثر جنگ و نزاع مجبور به مهاجرت شده‌اند.

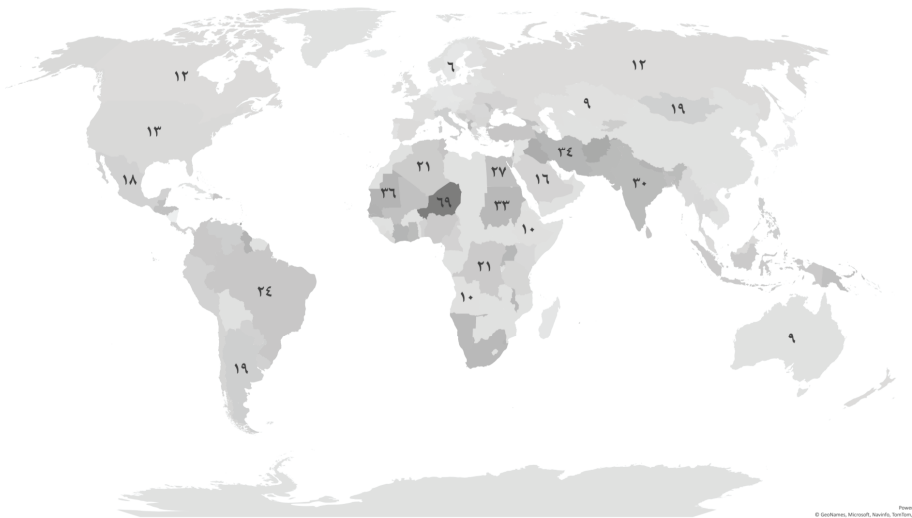
توزیع درصد جوانان NEET در کشورهای مختلف در جهان

این نمودار بر اساس داده‌های بانک جهانی در خصوص درصد جمعیت نیت در کشورهای مختلف تهیه شده است. خط‌های قرمز و زرد نشان‌دهنده میانگین (۲۰٪) و میانه (۱۸٪) درصد جمعیت نیت هستند. از مجموع ۱۶۹ کشوری که درصد جمعیت نیت‌شان در بانک جهانی موجود بود، درصد این جمعیت در نیمی از کشورها ۱۸٪ یا بالاتر است. درصد به نمایش درآمده مربوط به آخرین داده به‌روزرسانی شده کشورها بین سال‌های ۲۰۱۰ تا ۲۰۱۹ است. درصد جمعیت نیت در ایران، در این بانک داده و در سال ۲۰۱۰، ۳۴٪ ثبت شده است.

درصد جوانان NEET در کشورهای مختلف

که در عمل، در حوزه تاب آوری، پیشرفت چندانی در زمینه کاهش خطرات بحران‌ها در دو دهه گذشته صورت نگرفته و توافقاتی بین‌المللی عملی نشده است. تجربیات و تحقیقات نشان می‌دهد که در نبود سیاست‌های حمایتی، نارضایتی‌های ناشی از بحران‌ها ناآرامی‌هایی را با خود به همراه می‌آورند؛ ناآرامی‌هایی که مهمترین موتور محرکه‌اش جوانان هستند.

● بحران، نابرابری، نارضایتی و ناآرامی: نیت (جوانان خارج از چرخه کار، تحصیل و مهارت‌آموزی)

در سال‌های اخیر، محققان با مفهوم و شاخص «جوانان خارج از چرخه کار، تحصیل و مهارت‌آموزی» (Not in Education, Employment, or Training)، که به اختصار نیت (NEET) خوانده می‌شود، به نقش به‌خصوص نارضایتی جوانان در شکل‌دهی به ناآرامی‌ها و جنبش‌های جدید می‌پردازند. برای جوانانی که مشغول به تحصیل اند یا حرفه‌ای مشخص دارند، سیر هنجاری و «رسمی» کار، تحصیل، مهارت‌آموزی و زندگی خانوادگی قرار است به نحوی پیش رود که «تنش» بالقوه را حداقل برساند. اما، اثرات بحران‌های قرن ۲۱، احتمال قرار گرفتن و ماندن جوانان در چرخه رسمی کار و زندگی را کاهش داده است. هر چقدر که یک جوان از چرخه «معمول» و «رسمی» خارج شده و یک روزمرگی «غیررسمی» داشته باشد، زندگی وی از فضاهای عمومی فاصله گرفته و سبک زندگی‌اش مورد پذیرش اجتماع قرار نمی‌گیرد. در این شرایط، توانایی جوان خارج از چرخه کار و تحصیل برای حضور در فضاها و ساختارهای «رسمی» به شدت کاهش یافته و منجر به حاشیه‌نشینی و جامعه‌گریزی هر چه بیشتر می‌شود. دوری از فضاهای رسمی کار، تحصیل و روزمرگی هنجاری به جوانان حس بیگانگی و عدم کنترل القا می‌کند و آن‌ها را به انزوا می‌کشد. این جوانان به مرور خودداری از ورود به فضاهای عمومی را وسیله خودبیانگری خویش قرار می‌دهند. آن‌ها در محیط‌های «رسمی» احساس عدم تعلق می‌کنند، تحت فشار قرار می‌گیرند و از این محیط‌ها به فضاهای «غیررسمی» آشناتری که در آن‌ها از استقلال بیشتری برخوردارند و بر آن کنترل دارند پناه می‌برند.

شاخص نیت که توسط سازمان توسعه و هم‌کاری‌های اقتصادی تهیه شده است، در واقع به توضیح نظریه‌پردازانه چرخش‌های اتفاق افتاده در حرکات اعتراضی در بسیاری از نقاط جهان، مانند خاورمیانه و شمال آفریقا، اروپا، آمریکای لاتین و آمریکای شمالی می‌پردازد. یکی از دلایل شکل‌گیری این چرخش در حرکات اعتراضی افزایش تعداد جوانانی است که در چرخه «غیررسمی» زندگی می‌کنند. به ادعای چارچوب‌های نظری شکل‌گرفته حول این شاخص، بسیاری از حرکات‌های اعتراضی سال‌های اخیر منطبق و عمل‌کردی متفاوت با جنبش‌های اعتراضی چند دهه گذشته را دنبال می‌کنند؛ غیرسلسله‌مراتبی، بدون مرکزیت و رهبری و یا فاقد

بسیاری از حرکت‌های اعتراضی سال‌های اخیر توسط جوانان خارج از چرخه کار و تحصیل و به صورت غیرسلسله‌مراتبی، بدون مرکزیت و رهبری و یا فاقد برنامه‌ای همه‌جانبه انجام شده است.

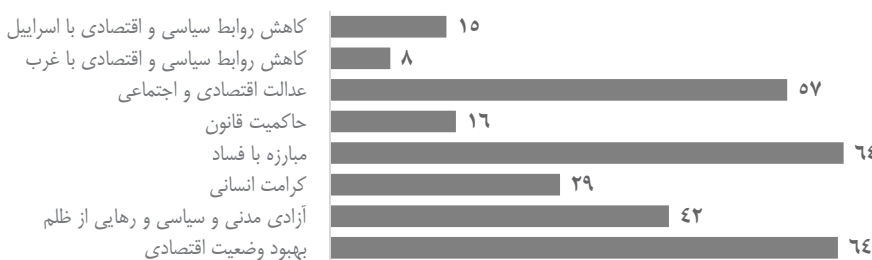
این نقشه درصد جوانان نیت را در کشورهای مختلف در جهان به نمایش می‌گذارد. همان‌طور که مشخص است در بسیاری از کشورهای خاورمیانه و شمال آفریقا (منا) درصد جوانان نیت از میانه و میانگین جهانی بالاتر است. آیا این مسئله می‌تواند تا حدی توضیح‌دهنده خشم عمومی در آن‌چه «بهار عربی» خوانده شد باشد؟

روبه‌رو بودند. جوانانی که حتی اگر قادر به یافتن شغل باشند، معمولاً در معرض ساعات کاری طولانی مدت و ناامنی شغلی هستند. این جوانان باید مبالغ زیادی را صرف دریافت خدمات بهداشتی، آموزشی، مسکن، حمل‌ونقل و سایر خدمات اساسی کنند، و احساس می‌کردند که حتی با وجود کار سخت و شدید، شانسی برای پیشرفت نخواهند داشت. تجربه بهار عربی نشان می‌دهد که در این عصر بحران زده، آن‌چه جوانان طبقه متوسط روبه‌پایین (۴۰٪ میانی) را به صف اعتراضات می‌کشاند، افول استانداردهای زندگی از جمله فقدان مشاغل باکیفیت در بخش اقتصادی رسمی، ضعف سیستم خدمات عمومی شامل خدمات بهداشتی، آموزش، حمل‌ونقل، فساد فراگیر و ناامیدی آنان از بهبود اوضاع است. باتوجه به این‌که قرن حاضر مملو از بحران‌های ساختاری و فجایع پیش‌بینی‌ناپذیر است، تنها با گسترش پوشش و کفایت سیاست‌های رفاهی، به خصوص در حمایت از نسل جوان، می‌توان به جوامع مصونیت بخشید.

برنامه‌ای همه‌جانبه و مانیفستی مشخص. البته، این به این معنا نیست که معترضان و فعالان جوان این جنبش‌ها از خواسته‌های خود آگاه نیستند، بلکه به این معنا است که این جنبش‌ها با عقلانیت شبکه‌ای، در راستای وابستگی‌ها و پیوستگی‌های اجتماعی و به دنبال اضطراب و بحران زندگی زمان حال به وقوع می‌پیوندند.

نگاهی به درصد جوانان نیت در کشورهای مختلف در نقشه زیر، و بالاتر بودن درصد این گروه در بسیاری از کشورهای خاورمیانه و شمال آفریقا (منا) از میانه و میانگین جهانی، اعتراضات «بهار عربی» را در ذهن متبادر می‌کند. آن‌چه جوانان عرب را به صف اعتراضات می‌کشاند چه بود؟ نتایج پیمایش‌های صورت‌گرفته توسط بانک جهانی نشان می‌دهد که «نارضایتی گسترده» یکی از مهم‌ترین شاخص‌هایی است که می‌توانست بهار عربی را پیش‌بینی کند. این کشورها، به‌رغم وجود حجم بالایی از منابع طبیعی، با معضل بیکاری گسترده جوانان یا اشتغال غیررسمی آنان

% دلایل اصلی انتخابی «بهار عربی» از دید شرکت‌کنندگان در پیمایش Arab Barometer (2012-14)

نکته: از پاسخ‌دهندگان خواسته شده بود که سه دلیل اصلی وقوع «بهار عربی» را انتخاب کنند

کرونا، نیروی کار و حمایت اجتماعی

گزارش نهم | دهم خرداد ۱۳۹۹

پول‌های الکترونیکی محلی: ابزاری برای فقرزدایی و رونق شهری

نیز استفاده از این پول‌ها به آزمون گذارده شده است. یکی از نمونه‌های اولیه کاربرد پول‌های ثانویه مربوط به شهر ورگل (Wrgl) در اتریش می‌باشد. در سال ۱۹۳۲، هم‌زمان با رکود اقتصادی بزرگ، وضعیت اقتصادی شهر ورگل بسیار نامساعد بود و نرخ بیکاری، در این شهر ۵۰ هزار نفره، به ۳۰ درصد رسیده بود. در چنین وضعیتی شهردار راه خروج از بحران را در صدور اوراق موسوم به «اوراق کارگری» یافت. به این منظور، شهردار ورگل با گروه گذاشتن مبلغ ۴۰ هزار شیلینگ از بقایای خزانه شهر، اوراقی به ارزش ۵،۱ و ۱۰ شیلینگ صادر کرد که به عنوان یک وسیله مبادله روزمره یا برای پرداخت مالیات‌های محلی عمل می‌کردند. اعتبار این اوراق یک سال بود و پس از اتمام این مدت می‌توانستند با پول ملی رایج کشور معاوضه شوند.

کیمگاور (Chiemgauer) نیز یکی از چندین پول محلی در شهر پیرن-ام-شیمز (Priem am Chiemsee) در آلمان است که در ابتدا به ابتکار دانش‌آموزان یک دبیرستان به چرخش درآمد و از سال ۲۰۰۶ به صورت الکترونیکی در اختیار مردم قرار گرفت. هر یک واحد از این پول معادل ۱ یورو است، اما زمانی‌که کیمگاور با یورو معاوضه می‌شود، تنها ۹۵ درصد یورو ارزش دارد. ۲ درصد از مبلغ باقی‌مانده به خدمات اداری و اجرایی این پول و ۳ درصد آن به سازمان‌های غیرانتفاعی محلی اختصاص می‌یابد. ساختار کیمگاور به گونه‌ای است که به گردش پول یاری می‌رساند، بدین معنا که هر سه ماه یک‌بار ۲ درصد از ارزش آن پول کاسته می‌شود و همین مسئله دارندگان را به مصرف سریع‌تر آن تشویق می‌کند.

با پول محلی می‌توان گردش سرمایه را در یک شهر محدود کرد و از خروج پول به پایتخت و شهرهای پررونق جلوگیری کرد. این پول معمولاً برای مصارف خاص مانند تأمین مواد خوراکی و دارو استفاده می‌شود و عموماً به اقشار نیازمند اختصاص می‌یابد.

محلی افزایش یافته است. صاحبان این کسب‌وکارها در پایان هر ماه، معادل رئالی هم‌ارز مومبوکا را از بانک محلی تحویل می‌گیرند. در مقابل، این افراد هزینه‌ای دو درصدی را از محل فروش محصولات خود با مومبوکا می‌پردازند که از آن برای ارائه وام‌های بدون بهره استفاده می‌شود.

استفاده از پول محلی یا ثانویه در شهر ماریکا، در جهت فقرزدایی و تاب‌آوری، اگرچه یکی از موفق‌ترین نمونه‌های اجرای این طرح است، اما تنها نمونه موجود نیست. بدین معنا که در بسیاری دیگر از نقاط جهان

شهر کوچک ماریکا (Maric) در نزدیکی ریودوژانیرو به واسطه اقدامات مؤثر خود در جهت مقابله با اثرات اقتصادی کووید-۱۹، توجه گسترده‌ای را به خود جلب کرده است. اما واقعیت این است که موفقیت اقدامات صورت‌گرفته در این شهر ریشه در طرح‌هایی دارد که از سال‌ها پیش در این شهر در حال اجرا بوده‌اند. در شهر ماریکا خدمات ارائه شده توسط طرح پرداخت‌های نقدی بولسا فامیلیا (Bolsa Família) برزبل گسترش داده شده و از طریق نوعی پول الکترونیکی محلی به نام مومبوکا (Mumbuca) ارائه می‌شود. استفاده از پول‌های الکترونیکی محلی یکی از پیشنهادات سازمان بین‌المللی کار (ILO) در جهت تاب‌آوری بیشتر اجتماعات محلی (Community Resilience Building) و تقویت اقتصاد مبتنی بر همبستگی (Solidarity Economy) است.

برنامه‌های مساعدتی ارائه شده در شهر ماریکا ۴۲ هزار نفر (حدوداً یک سوم جمعیت شهر) از کم‌درآمدترین ساکنین شهر را پوشش می‌دهد. این جمعیت کم‌درآمد تا پیش از شیوع ویروس کرونا به طور معمول ماهانه ۱۳۰ رئال برزبل (۲۵ دلار) به صورت مشروط (Conditional Cash Transfer) از جانب دولت دریافت می‌کردند، اما با وقوع همه‌گیری ویروس کووید-۱۹ این مبلغ، حداقل به مدت سه ماه، به ۳۰۰ رئال (۶۰ رئال) افزایش یافته است. مبلغ جدید ۵۰٪ بیش از خط فقر در برزبل است. مومبوکا تنها در محدوده شهر ماریکا اعتبار دارد و تقریباً همه کسب‌وکارها و افراد و مؤسسات موجود در شهر، پرداخت با پول محلی را می‌پذیرند. این پول الکترونیکی محلی، که در قالب کارت اعتباری در اختیار افراد قرار می‌گیرد، در بانک محلی مومبوکا (Banco Mumbuca)، بزرگترین بانک محلی در برزبل، پشتوانه رئالی دارد. مومبوکا علاوه بر کاربرد خود در جهت حمایت از جمعیت کم‌درآمد، در جهت تقویت کسب‌وکارهای محلی نیز ایفای نقش می‌کند و صاحبان کسب‌وکار در شهر ماریکا تصدیق می‌کنند که میزان فروش آن‌ها از زمان راه‌اندازی سیستم پول الکترونیکی

استفاده از پول الکترونیکی محلی چرخه‌ای را پدید می‌آورد که طی آن گردش پول در سطح خرد نه تنها نیازهای فقرای شهری را برآورده می‌سازد بلکه به تقویت کسب‌وکارها و توسعه محلی نیز یاری می‌رساند.

استفاده از پول‌های الکترونیکی محلی یکی از پیشنهادات سازمان بین‌المللی کار در جهت تاب‌آوری بیشتر اجتماعات محلی و تقویت اقتصاد مبتنی بر همبستگی است. در آلمان، اتریش، انگلستان و اخیراً در برزبل پول الکترونیکی محلی به منظور رونق شهری و مقابله با فقر استفاده می‌شود.